

Самотей Вадим Семенович звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням щодо перевірки на відповідність статтям 21, 22, 24, 43, 46, 64 Конституції України (неконституційними), положень пункту 4 статті 16³ Закону України „Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей“ від 20 грудня 1991 року № 2011–ХІІ (далі – Закон № 2011), згідно з яким: *„Якщо протягом двох років військовослужбовцю, військовозобов’язаному або резервісту після первинного встановлення інвалідності або ступеня втрати працездатності без встановлення інвалідності під час повторного огляду буде встановлено вищу групу інвалідності або більший відсоток втрати працездатності, що дає їм право на отримання одноразової грошової допомоги в більшому розмірі, виплата провадиться з урахуванням раніше виплаченої суми.*

У разі зміни групи інвалідності, її причини або ступеня втрати працездатності понад дворічний термін після первинного встановлення інвалідності виплата одноразової грошової допомоги у зв’язку із змінами, що відбулися, не здійснюється“.

На думку автора клопотання, оспорюванні положення Закону № 2011 порушують його конституційні права, передбачені статтями 21, 22, 43, 46 Основного Закону України. Також, він вважає, що пункт 4 статті 16³ Закону № 2011 встановлює нерівність між військовослужбовцями, розділяючи їх за критерієм часу отримання травми та часу встановлення групи інвалідності, чим звужує зміст та обсяг існуючих конституційних прав і свобод; порушує право на належні, безпечні та здорові умови праці, а саме військової служби; а також порушує право на соціальний захист.